

Величко Дмитро Олександрович
Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К.Д. Ушинського

ЗНАЧЕННЯ ВИЇЗНИХ ПЛЕНЕРІВ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ І ОСОБИСТІСНИХ ЯКОСТЕЙ У ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ МИСТЕЦЬКИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Ключові слова: виїзний пленер, традиція, Одеська школа живопису, світло, простір, колорит.

Однією з визначальних особливостей образотворчого мистецтва Одеси є збереження традиції пленерного живопису, що починає відлік з кінця XIX ст. У системі освітнього процесу навчальна художньо-творча практика «Пленер» має велике значення як у плані професійної підготовки, так і виховної мети. Пленер має інші завдання і характер роботи ніж аудиторне навчання.

Природа – першоджерело кольорових і тонових відношень для художника. Невпинність часу є стимулятором творчості на природі. Студенти навчаються уважному спостереженню особливостей кольорових станів світло-повітряного середовища, які постійно змінюються, і відпрацьовують методи роботи «на мотиві». Пленер – вчитель швидкого художнього мислення. Приходить розуміння, що кожна втрачена хвилина може коштувати не достатньо переконливої передачі неповторного природного колориту і відсутності бажаного результату. «Мобілізація» уваги і творчих сил сприяє не тільки закріпленню живописних навичок, а й розвиває колористичну пам'ять для подальшої роботи у майстерні.

Важливо організовувати саме виїзні пленери. Кожна поїздка – це комплекс нових вражень і досвіду. З одного боку – вивчення історії місцевості, культурних традицій, архітектури, знайомство з населенням. З іншого – відчуття інакшого за характером простору, природних особливостей клімату, рельєфу місцевості, специфіки колориту в залежності від сезону і освітлення, нарешті місцевої флори і фауни. Всі ці враження і емоції мають

відображення у творах. У процесі виїзної практики студенти згуртовуються як колектив, вирішують не тільки творчі, а й побутові моменти, що виховує терпимість, людяність, здатність організовувати, допомагати іншим.

Сьогодні пленерний живопис має ще більше завдань як для художника, так і для глядача. Він набуває функціонального значення у соціальному і екологічному аспектах: повертає увагу до краси оточуючого світу. Художник стає провідником, звертає увагу на вразливість навколишнього середовища. Вчить глядача цінувати природу, змушує замислитись про зв'язок людини (тимчасового) та природи (вічного).